

Proloog

‘Het is tijd voor de opmars! Tijd om Gorones over te nemen!’ brulde heer Bargoth tegen zijn grote leger. Hij had zich op een rots gehesen en keek uit over zijn kamp. Overal stonden willekeurig neergezette, rode tenten. Her en der lagen verdwaalde zwaarden en de grond lag bezaaid met schedels en botten van alle slachtoffers die de Vrogs al hadden gemaakt. De geur van dood, verrotting en ontbinding vulde de lucht en strekte zich tot een paar honderd meter buiten het kamp.

Bargoths leger had zich onder aan de rots opgesteld en brulde bevestigend. Het gezicht van de leider veranderde in een moordlustige grijns. Zijn kop was een kruising tussen die van een krokodil en een slang. Zowel zijn voor- als achterpoten leken alleen maar uit bot te bestaan. Zijn staart, bedekt met een grijzige vacht, zwiepte vervaarlijk langs de met schubben bedekte rug van het wezen.

‘Vanavond vallen we Gorones binnen! Vanavond zetten we de eerste stap naar totale wereldoverheersing!’ Een stuk rottend vlees, dat hij die middag had verorberd, hing nog uit zijn bek. Het zwaai-de heen en weer toen hij sprak. Hij sloeg met zijn staf op de grond om zijn woorden extra kracht bij te zetten. De staf was lang en in het donkere hout waren allemaal rare tekens gegraveerd. Net boven de staf leek een zwarte bol te zweven.

Het leger van Bargoth barstte in gejuich uit.

‘Maak je klaar voor de strijd!’ riep Bargoth, met zijn staf geheven. Het legioen Vrogs trok massaal haar zwaard en brulde.

Bargoth gaf instructies aan een Vrog naast hem en trok zich terug. Zijn leger werd in drieën gesplitst en elke groep kreeg een aparte opdracht. Een van de groepen werd aan de rand van het kamp geposteerd om de wacht te houden. De tweede groep werd aan het werk gezet om wapens te maken van de botten die overbleven na een heerlijke maaltijd. De derde groep nam zijn rust, heel belangrijk vlak voor een groot gevecht. Ook Bargoth had zich teruggetrokken in zijn koninklijke vertrek.

Het grote monster liep heen en weer langs zijn leger. De avond ervoor had hij, in zijn vertrek, gewerkt aan de laatste voorbereidingen voor deze aanval. De Vrogs waren Gorones binnengetrokken en aan de horizon waren mensen verschenen. De Goronesen droegen een groen tuniek met daar overheen een pantser met het logo van de kop van een wolf. Onbevreesd en zijn tanden zichtbaar. Het grootste deel van de mannen droeg een helm. Ze hadden hun zwaarden in de aanslag en maakten zich op voor een strijd.

Het was de Goronesen blijkbaar ter ore gekomen dat ze werden aangevallen en ze besloten zich niet zomaar gewonnen te geven.

Bargoth vond het verschrikkelijk om een oorlog te winnen zonder eerst te hoeven vechten. Hij slaakte een kreet van geluk en sprak zijn leger toe:

‘Mannen! Zoals jullie zien hebben de Goronesen besloten zich niet zomaar gewonnen te geven!’ Een enorm kabaal steeg op uit de formatie Vrogs. Bargoth liet zijn mannen uitjoelen.

‘Het is eindelijk zo ver! Nu is de tijd aangebroken om je ware krachten te tonen en dit land van ons te maken! Ten aanval!’ Het hele Vrog-leger maakten een hels kabaal en kwam in beweging. Binnen korte tijd overbruggden de Vrogs de afstand tussen hen en de Goronesen. De onvermijdelijke klap sloeg in als een bom: De twee legers klapten op elkaar. Het geluid van metaal tegen metaal en angstkreten vulden de lucht. De geur van metaal en bloed vermengde zich en rode vlekken ontstonden in het gras. De ene na de andere Geronees werd slachtoffer van de zwaarden en klauwen van de Vrogs. En dat terwijl hun eigen wapens niks leken uit te richten tegen de dikke schubachtige huiden en klauwen van bot. Al snel lag het hele veld vol met dode mensen.

Af en toe raakten de Goronesen een zwakke plek van één van de monsters en konden ze het wezen vermoorden. Maar voor de dood van die ene Vrog stonden er alweer drie welwillend klaar.

Bargoth liep uiterst beheerst over het slagveld. Langzaam en vol vertrouwen keek hij om zich heen. Zijn mannen gaven de Goronesen geen kans. Af en toe werd hij aangevallen, maar zonder echt veel moeite te doen vernietigde hij zijn belagers. Een zwarte straal uit de bol die boven zijn staf zweefde likte aan de lichamen van zijn slachtoffers en hield niks over dan as.

Drie Goronesen omsingelden de Vrog-leider, die een gruwelijke, krakende lach liet horen. Het geluid ging door merg en been en de mannen dicht bij hem sloegen hun handen voor hun oren. Hij pakte zijn staf extra goed vast en keek zijn vijanden één voor één in de ogen. De zwarte straal, die net nog aan een ander lichaam had ge-

likt, schoot uit de bol en verzwoeg zijn directe vijanden tot een hoopje as wat niet groter was dan zijn klauw.

Twee andere mannen sprongen naar zijn gespierde staart. Hij trok deze snel omhoog waardoor de twee aanvallers op elkaar botsen. Dezelfde zwarte straal, verslond de twee lichamen.

Een volgende Geronees nam heldhaftig zijn plek tegenover de Vrog in. De soldaat probeerde de staf te pakken maar Bargothe was veel sneller. Hij trok de met symbolen bedekte stok weg waarna hij deze met zo'n kracht in de buik van de man stootte dat hij werd doorklieft.

Twee mannen probeerden te vluchten, maar tevergeefs. Met een snelle beweging sloeg de Vrog het tweetal onderuit. Hij bracht zijn staf naar haar prooi en liet de zwarte substantie zijn werk doen.

De herrie die een veldslag met zich meebracht stierf langzaam weg. De enkele overgebleven Goronesen probeerden te vluchten. De Vrogs keken elkaar kort aan en zette kort daarna de achtervolging in. De Vrogs waren niet alleen sterker en bijna onmogelijk te verslaan, ze waren ook nog eens veel sneller dan de mensen. Niet een van de Goronesen overleefde de veldslag.

Bargothe sloeg met zijn staf op de grond en brulde. De Vrogs verzamelden zich in een halve cirkel rondom hun leider.

'Mannen! Vanavond hebben we een eerste stap gezet! Dit is de eerste van vele veldslagen die we gaan voeren! De eerste stap naar totale wereldoverheersing!' Hij hief zijn staf en de zwarte straal die net nog aan Goronesen likte, schoot omhoog. De hemel vulde zich met grijze wolken en de eerste regendruppels vielen al op de hoofden van het leger en de eerste donderslagen waren al te horen. Het gejuich en geschreeuw waar de Vrogs mee waren begonnen stopte pas toen Bargothe zijn hand op stak.

'Vanavond trekken we verder richting het westen! Ik heb zin in nog een gevecht, want ik ben nog lang niet moe! Julie wel?!' Een protesterend geluid klonk op uit de menigte Vrogs om Bargothe heen. 'Dat dacht ik al! Laten we hopen dat dit niet de enige veldslag is die vandaag gestreden moest worden! Ik ben nog lang niet klaar!'